

Sny

Bylo deštivé nedělní ráno a my jsme stáli v Hornbachu u pultu, kde se objednává přířez dřeva. V sobotu nám syn se zetěm za pomoci Vaška postavili na naší zahradě plechový zahradní domek, do kterého bylo ještě potřeba nainstalovat podlážku z OSB desek. Zadali jsme prodavači rozměry a já jsem zálibně sledovala, jak zkušeně vybírá mezi již načatými deskami, aby byl co nejmenší prořez, a jak zručně desky přířezává.

A pak to přišlo. Z ničeho nic jsem se rozbrečela, protože mi najednou v plné síle došlo, že se plní něco, o čem jsem si až donedávna vlastně nikdy ani netroufala snít.

Protože člověk má toužit jen po tom, co je pro něj dosažitelné, aby se zbytečně netrápil. Tak jsem to do sebe vsákla v dětství, a když se pak objevil nějaký sen, nějaký záblesk touhy, dokázala jsem ji od sebe odehnat s tím, že to pro mě stejně není. Že na to nedosáhnu. Že by to bylo hezké, ale ...

Jenže ono je důležité mít sny, je důležité je neodhánět, ale naopak jim otevírat náruč, protože bez snů to prostě nejde. Člověk si musí něco vysnit a musí tomu snu uvěřit. To je první a nejdůležitější podmínka pro to, aby se sen splnil. Třeba i za dlouho a s vynaloženým velkým úsilím.

Ani nevím, proč jsem nedokázala dřív pochopit, jak to s těmi sny je. Nejspíš to ale bylo tím, že byly tak uzavřené v nějaké třinácté komnatě, o které jsem radši zapoměla, že ji vůbec mám.

Možná skoro každý z nás má nějakou takovou touhu, kterou dlouho nedokázal nebo stále ještě nedokáže přetavit v sen. Jet na nějaké vzdálené místo, koupit si obraz, jít znovu do tanečních, skočit padákem či začít trénovat na maraton. Protože pro mě už to není, a co bych tam dělala a co by tomu řekly děti.

Zajímavé je, že tento přístup se často mění s věkem. Naštěstí. Někdy po padesátce a k

šedesátce jako by nám došlo, že vážně není na co čekat. Že je jen v naší moci naplnit své touhy a že to stojí za to. Že není ještě pozdě, i když dřív by to možná bylo lepší.

Tím nechci říct, že by člověk měl jen létat v oblacích a nad vším, co mu je dopřáno, jen ohrnovat nos. Určitě je třeba si vážit a radovat se ze všeho dobrého, co nám přinesl den, a když nepřinesl, tak se to snažit najít alespoň v maličkostech. Ale současně je nutné snít o tom, jak se nám plní naše přání a touhy.

A ony se pak splní. Opravdu.

Vyšlo na Zvířetníku 12. 9. 2017

http://neviditelnypes.lidovky.cz/zahradni-domek-0p7-/p_zviretnik.aspx?c=A170911_195950_p_zviretnik_kosa

{fshare}